

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון נ"ו

פרשת כי תבוא

תשפ"ב

תוכן העניינים

- סעודה שלישית כי תבוא תש"פ
- סעודה שלישית כי תצא תשפ"ב
- אחר הבדלה כי תצא תשפ"א /
- הגה"ק רבי יהונתן אייבשיץ זי"ע
- אחר הבדלה שופטים תש"פ /
- הגה"ח ר' ישראל יצחק פיעקארסקי זצ"ל

ואלה יעמדו על הברכה בעבור שנדבו הוצאות הגליון

בני משפחת פיקרסקי שיחי'
ערד

לע"נ זקנים

הגה"ח רבי ישראל יצחק בן רבי מרדכי מנחם ז"ל

פיעקארסקי

ראש ישיבת תומכי תמימים, ומחשובי חסידי אמשינאוו

ניתן לקבל הגליון

בארה"ק

בני ברק

ביהמ"ד אמשינאוו רחוב חזון איש 76

ירושלים

אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א

ביתר

אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.

וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.

מאנסי

ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.

לעייקוואד

אצל הרה"ח ר' ישראל נתן בוים שליט"א

יר"ל ע"י מכון דברי תורה – אמשינאוו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

ניתן לתרום בעמדות נדרים פלוס

או במספר 03-7630585 שלוחה 8456

סעודה שלישית

פרשת כי תבוא תש"פ לפ"ק

אחר בעבודת ה' לפחות יתחיל לעשות משהו בפועל. כי אם מיד יקח על עצמו יותר, עלול להפסיד את הכל.

וכדאי בספה"ק תולדות יעקב יוסף (וילך אות ו') על דברי הגמ' למה תוקעין ומריעין כשהם יושבין ותוקעין ומריעין כשהם עומדין. יושבין, הכוונה שנמצא במצב של שב ואל תעשה בעבודת ה', אז צריך לעורר שיקום ויעשה טוב, ואח"כ כשהן כבר עומדין, צריך לזרוז שוב, שילכו ממדריגה למדריגה.

ולכאורה קשה למה לא יעשו מיד תקיעות דמעומד, דהיינו לזרוז את האדם מיד לילך מעלה מעלה, ועל כך התשובה היא, כדי לערבב את השטן, כי אם ירצה לילך מיד לדרגא גבוהה אזי יפול מיד, שכן ריבוי

והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך נחלה וירשתה וישבת בה.

באור החיים הק' כתב, והיה לשון שמחה (ב"ר מב ג), כי תבוא אל הארץ, הוא הארץ העליונה עולם הבא, על דרך אומרו (משלי לא, כה) ותשחק ליום אחרון כי שמחת עולם הזה אינה אלא הבל ורעות רוח, וירשתה וישבת בה, כדכתיב לעולם יירשו ארץ, וזהו השמחה האמיתית.

ואם אמור יאמר האדם האיך אזכה לזה, ואני רחוק מכך, ולקחת מראשית כל פרי האדמה, שיתחיל במקצת שיכול, וזהו מראשית, ולא כל ראשית, שיעשה רק מקצת מההתחלה, כמה שיכול באותו שעה, וכגון מה שכתבו בספה"ק שיקח את ראשית היום וינצלו כראוי, או כל ענין

יאמר לנפשו נואש שלהיות צדיק אינו בשבילי, ואני במדריגה נמוכה, וכך משתקע במצב החדש, וזה אסור לעשות, אלא צריך לזכור אני ממשיך להיות עבד ה' כמקודם אף שמעדתי ונפלתי, וזהו שלא ישתקע שם, אלא ישאר במצב הזה בבחינת גר, ויסכים בדעתו עוד אחזור למצבי הקודם שזה הראוי לי באמת עכל"ק.

ואולי אפשר לפרש על פי זה את דברי הגמ' הנ"ל, ומי מעכב שאור שבעיסה, שלכאורה איזה התנצלות הוא זה, וכי מאי נפק"מ אם נעשה ע"י השאור שבעיסה, ולאור דברי אזמו"ר זצללה"ה אפשר לבאר, שמחזק עצמו ואומר שהנפילה היה לזמן מועט, ועדיין נשאר ברצונו העז כמקודם לעשות רצונך, ואיני מוכן להשתקע ברע ח"ו, ויש רק מעכב צדדי, שאינו מצבי האמיתי.

וירעו אתנו המצרים, שכל הרע שלנו הוא מצד היצה"ר, ונצעק אל ה' אלהי אבותינו.

השמן מכבה את האור, על כן יתחיל בהדרגה, לקיים מה שנאמר, מעט מעט אגרשנו פן תרבה וגו' (שמות כג, ל).

ושמת בטנא, כלומר את המעט הזה שמתחיל בו יחשיב עד מאד, והלכת אל המקום אשר יבחר ה' אלהיך לשכן שמו שם. וענית ואמרת לפני ה' אלהיך ארמי אבד אבי, שהיצה"ר רוצה לאבדנו, וכדברי הגמ' (ברכות יז, א) רבי אלכסנדר בתר דמצלי אמר הכי, רבון העולמים גלוי וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך ומי מעכב שאור שבעיסה וכו' ותאמר לפני ה' שהיצה"ר בוער בקרבך, ורוצה לאבד את רצונותיך.

וירד מצרימה, וכנדרש בהגדה של פסח, אנוס על פי הדיבור, וביאר אאזמו"ר זצללה"ה שיזכור שהנפילה של וירד מצרימה הוא על ידי זה שיצרו אונסו, וזה מוכיח שמצד עצמו אין לו שייכות לטומאת מצרים, ויגר שם, מלמד שלא ירד להשתקע שם, שלאחר שנפל אל

הזוה"ק דכל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעא תליין וגו' משום דההוא יומא מתברכין מיניה כל שיתא יומין עלאין, דהכוחות של כל השבוע הם משבת קודש שלפניו ע"כ. נמצא דבשבת הבא, שבת סליחות, כבר מתחיל הברכות.

והענין שמתחילים לומר סליחות שבוע לפני ראש השנה, כי הקב"ה רוצה שנגיע נקיים ליום הדין, וכ"ק אאזמו"ר זצלה"ה אמר בשם הרה"ק הרבי רבי אברהם משה מפשיסחא זי"ע, שהעולם חושב שימי הסליחות נקראים כן על שם זה שאומרים בהם סליחות, וזה אינו הטעם, אלא אדרבא מפני שהימים עצמם הם ימי סליחה, על כן אומרים בהם סליחות.

יה"ר שנזכה לעבוד את השי"ת, ולכתיבה וחתימה טובה שנה טובה ומתוקה בני חיי ומזני רוויחי ולגאולה קרובה במהרה.

וביאר האור החיים הק' שזה רמז שצריך האדם להתפלל לה' בכל יום שיצילהו מיצר הרע, הגם שה' הוא שברא את יצר הרע לבחון את האדם בעבודת בוראו, אף על פי כן כשצועקים אליו שומע קולם, מטעם שרואה את עמלנו ולחצנו.

ויודה לה' על המעט שזכה לעובדו, ועתה הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה אשר נתת לי ה' והנחתו לפני ה' אלהיך והשתחווית וגו', והסוף יהיה ושמחת בכל הטוב וגו' ויפתחו לפניך שערי אורה.

קוראין התוכחות שבמשנה תורה שבועיים קודם ראש השנה, כדי שתכלה שנה וקללותיה ותחל שנה וברכותיה, ולכאורה למה לא קוראים התוכחות בשבוע הבא, סמוך לראש השנה, וביאר כ"ק אאזמו"ר זצלה"ה עפ"י דברי

סעודה שלישית

פרשת כי תצא תשפ"ב לפ"ק

וכשיזכור זאת לבסוף ינצחו, כמ"ש ה' לא יעזבנו בידו.

מסופר שהבעל התניא אמר פעם מאמר בענין ירידת הנשמה לעולם, והקשה הרי היה יותר טוב לנשמה להישאר מתחת לכסא הכבוד, ומה תועלת בכך שירדה לכאן לתוך עולם הנסיונות, והשיב בזה, שירידה זו צורך עליה וכו', שעל ידי זה שמתגברת על הנסיונות מגיעה הנפש למעלה יתירה. בשבוע הבא חזר הרבי על שאלה זו ושוב תירץ באופן נוסף, וכך חזר הדבר במשך כמה שבועות. עד שאחד החסידים שאל את הרבי, מה לו לרבי להרבות בשאלה זו, הרי יש לנו על כך כמה וכמה תירוצים, אמר לו הרבי, דע לך איני מתכוון בדרושי שידעו התירוצים, אלא אני רוצה שאצל החסידים שלי יחקקו במוחם השאלה, אמאי ירדה נשמתם לעולם הזה, והאם לפי מעשיהם יש מזה

כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך ושבת שביו.

הנה במסילת ישרים כתב בראש ספרו, (ריש פרק א') יסוד החסידות ושורש העבודה התמימה הוא שיתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו, ע"כ. כי הדבר החשוב ביותר שיזכור האדם תפקידו בעולם. וכן כתב השפת אמת (וילך תרנ"ז) כי עיקר התשובה בחודש אלול אינו על ענינים מסויימים, אלא על ענין הכללי, שאנשים טרודין בהבלי עולם הזה ושוכחין את העיקר על מה נשלחו לעולם הזה, ועל ענין זה צריך להיות עיקר התשובה. לזכור שבא לכאן כדי להיות מוכן לעשות רצונו ית',

וזוהו כי תצא, כשהנשמה יוצאת לאויר העולם, צריכה תיכף לדעת את המטרה, שבאת לכאן 'למלחמה על אויבך', כדי לנצח את יצרו, ונתנו ה' אלוקיך בידך,

רווח לנשמה או שמא שקועים הם
בהבלי עולם הזה, ובאמת היה עדיף לה
להישאר למעלה. רצוני שהשאלה הזו
יעסיק אותם תמיד.

והנה יש מי ששוכח את מטרת ביאתו
לעולם, ועל כך יש לנו בפרשה מצוות
השבת אבידה וכפירושו של האור
החיים הק', עה"פ לא תראה את שור
אחיך או את שיו נדחים והתעלמת מהם,
שפרשה זו באה לרמוז, כי תראה את
שור, אלה הם בני אדם שנמשלו לשור,
שהם כבהמות, והם צאן קדשים, והם
של אחיך, שהוא הקדוש ברוך הוא, ועל
זה מצווה אותנו השי"ת שלא נתעלם
מהם, אלא ישיבם לאלוקי עולם. ואם
לא קרוב אחיך וגו', שמחמת כובד
הגלות בעקבתא דמשיחא מרוב צרות
וזמנים נתרחקו הלבבות, העצה לכך,
ואספתו אל תוך ביתך, זה בית המדרש,
להכניסם לבית המדרש וללמדם
אורחות חיים.

ואיתא בשפת אמת (ליקוטים לחודש אלול)
בשם ספרים דכתיב כי מי גוי גדול אשר

לו אלקים קרובים וגו' בכל קראנו אליו,
כפי המידה שעוסק ב'קראנו אליו', כן
נפתח למעלה שערי תשובה ושערי
רחמים, על כן ירבה בימים אלו בתורה
ובתפילה. ויתפלל ויבקש מאת ה'
שאינו רוצה לכלות שנותיו בלא כלום.

ובסוף הפרשה (כג, ה) ולא אבה ה'
אלהיך לשמוע אל בלעם ויהפך ה'
אלהיך לך את הקללה לברכה כי אהבך
ה' אלהיך. ואיתא בחז"ל (סנהדרין קה, ב)
אמר רבי אבא בר כהנא, כולם חזרו
לקללה חוץ מבתי כנסיות ומבתי
מדרשות. ולכאורה אם הקב"ה הפכם
לטובה מחמת אהבתו את ישראל, א"כ
איך נתהפכו לגמרי, ונראה לומר,
שהשאייר ברכת מה טובו אלו בתי
כנסיות ובבתי מדרשות, שבכח התורה
והתפילה יכולים עדיין להפוך את כל
הקללות לברכה.

יה"ר שתחל שנה וברכותיה ונזכה
לתשובה שלימה ולביאת גואל צדק
במהרה.

אחר הברלה

פרשת כי תצא תשפ"א לפ"ק

יש ווארט מהרבי ר' בונם מפשיסחא על המילים "על חטאי עבור תעבור", משל לבני הכפר שהיו צריכים לתקן ולנקות הדרכים המובילות ולסקל המכשולות, אך לא היה באפשרותם לשלם כל כך הרבה ממון לפועלים, על כן עלה בדעתם לבקש שהמלך בדרכו יעבור דרך הכפר, ואז כבר יבואו אנשי המלך וינקו ויתקנו את כל הדרוש תיקון, ע"כ. וכך אמר הר"ב, רבונו של עולם, קשה לנו לעשות לבד תשובה, אך אנו אומרים "על חטאי עבור תעבור", אם הקב"ה יעבור אצלנו ויאיר בנו אפילו מעט, ממילא הכל כבר יהיה לעכטיג, השיבנו ה' אליך, ומיד נשובה.

*

השבוע היארצייט של אחד מגאוני הדורות, רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל. שמו היה מפורסם בתורתו וביראתו ובחכמתו. והיה אף לוחם בוויכוחים עם אומות העולם, והיה שלם בכל המדעים.

כתב הספרים אורים ותומים על חושן משפט וכן כרתי ופליתי על יורה דעה, ועוד ספרים נפלאים חידושים ודרוש. הרה"ק ר' בעריש ביאלער העיד על רבו הרה"ק ר' יצחק מווארקי זי"ע שהי' בקי בספר 'אורים ותומים' בע"פ מתחילה ועד סוף.

הוא היה גדול בתורה, ובקבלה, והיה משתמש גם בקמיעות לסגולות לעצור את המגיפה שפרצה בעיר ל"ע והפילה חללים. דבר זה עורר התנגדות של רבי יעקב עמדין שחשד בו כי הוא נוטה לכת ש"צ ח"ו.

יש מכתב מהר"ר יונתן אייבשיץ שכתב להפני יהושע בענין הקמיעות, שכן הפני יהושע הי' מייגע את עצמו להבין בהקמיעות, וכתב לו כמה חכמות והקדמות כדי

שיבינם, ואח"כ נמלך ר' יונתן ולא שלחו, והתלמידים מצאוהו בין כתביו, והעתיקו המכתב.

כ"ק אזמו"ר זצללה"ה סיפר שהבעש"ט הק' היה גם כן משתמש בקמיעות, והרה"ק רבי יצחק מדראהביטש (אביו של הרה"ק רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב) התנגד לעניין זה ולקח מהבעש"ט את כח ה"קמיעות" שהיה לו.

אירע שפעם נסע הרה"ק רבי יצחק על אם הדרך למשך זמן ארוך, ופעל הבעש"ט בכחו הגדול שיתחלפו לו חשבון הימים. כשהגיע ערב שבת [שעל פי חשבוננו המוטעה עדיין היה יום חמישי], עבר דרך מעזבוז, והבחין שאופים חלות לשבת, ולתמיהתו מדוע יאפו חלות באמצע השבוע? ענוהו בני העיר הלא ערב שבת היום. כששמע כן, שוב לא המשיך בנסיעתו, מאחר שהיתה לו חומרא שלא לנסוע בערב שבת, והוכרח לשבות במעזבוז.

בליל שבת לא בא הרה"ק רבי יצחק לביהמ"ד, אולם למחרתו הגיע לקריאת התורה, והבעש"ט שהי' בעל קורא, כיבדו ב"שלישי", נתן לו שלום, ושאלו מדוע נטל הימנו כח הקמיעות? השיבו הרה"ק רבי יצחק מכיון שמשתמש בשמות הקודש, חשש שמא הוא מכת ש"צ ח"ו.

אז הראהו הבעש"ט כי על הקמיע כתוב רק: "ישראל בן שרה", ונתפעל מאוד הרה"ק רבי יצחק עד שנענה ואמר: "איש אשר לו הכח לפעול ישועות בשמו - זאג איך גארנישט" [= אינני אומר מאומה], ואז נחה דעתו והחזיר לו כח הקמיעות.

הזמינו הבעש"ט לשבות במחיצתו על יום הקדוש. אך הרה"ק רבי יצחק אמר שהנו חושש שמא לא יוכל להכין כ"כ אוכל בשבילו, וענהו הבעש"ט; שאעפ"כ יבוא, וצוה הבעש"ט להכין אכילה ושתייה עבור ארבעים נפשות.

בהגיע ערב יוהכ"פ, שם הרה"ק רבי יצחק לנגד עיניו טבלא שעליו החקוק שם הוי' ב"ה, ואכל את מה שהכינו, ובסיימו ביקש שיביאו עוד ועוד. עד שלבסוף כבר נגמר כל האוכל, ולא הי' עוד מה להביא לפניו.

טען הרה"ק רבי יצחק להבעש"ט: "הרי הבטחתם להכין עבורי?" אמר לו הבעש"ט
"ער האט זיך גיראכטען אויף מלאכים נישט אויף שרפים".

היה קלויז בברודי בתקופת הבעש"ט, ושם היה ר' חיים צאנזער הוא הי' מתנגד
להבעש"ט עד כדי כך שהיה נהנה כשהיו מדברים על הבעש"ט ושלא אליו הבעש"ט
את תלמידיו שידברו עליו כדי להנותו וסיים ב"ק אזמו"ר זצללה"ה "שלתלמידים
היה זה יותר נסיון מהבעל שם".

ס'איז מקובל א שארפע מעשה, החמדת שלמה שאל את הרבי מווארקי מה צריכים
להאמין להיות חסיד אמר לו ג' דברים א. כשהיהודי הקדוש מעשן ה'לילקע' קודם
התקיעות חשוב כהכה"ג שהקטיר קטורת לפני ולפנים ב. אם לר' ר' יהונתן לא הי'
עליו מחלוקת, הי' גדול כהיהודי הקדוש. [כמובן שלחמדת שלמה היה קושי לקבל
דבר זה] את הדבר השלישי לא שמע ב"ק אזמו"ר זצללה"ה ואמר "ווייזט אויס עס איז
גיווען צי שארף נאכציזאגען".

כאמור היה גם מתווכח עם אומות העולם, פעם אחת שאלו אחד, הרי הגויים הם
ה'רוב' והיהודים הם 'מיעוט', והרי נפסק שהולכים בתר רוב, ענה לו הר"ר יהונתן
שדין רוב ומיעוט נאמר רק בספק, שאז מכריע הרוב, אבל כאן זה הרי ודאי, ואין צריך
לבדוק אחר הרוב.

כמו כן מסופר עליו, שפעם אחת ביום קיץ היה קריר בחוץ, ועל כן לבש מעיל בצאתו
לרחוב. פגש בו שונא ישראל והטיח לעברו את מאמר חז"ל (שבת ע, א): "חמרא
בתקופת תמוז קרירא ליה". השיב לו הר"ר יהונתן באותה מטבע: "חמרא בתקופת
תמוז קרירא ליה". תהה הלה לפשר תשובתו של הר"ר יהונתן, והשיב לו הר"ר
יהונתן: משמעות דברי חז"ל אינה כפי שהבנת, ולכן ניסית להטיח זאת כלפי.
המשמעות היא הפוכה בדיוק: חמור הוא זה המתבייש ללבוש מעיל, גם אם בתקופת
תמוז קורה שיום אחד הוא קריר. אדם אינו נוהג כן, אלא אם קר לו, הוא לובש מעיל,

ואינו מתפעל ממה שיאמרו הבריות. ואם חושב רק מה השני יאמר עליו הרי זה
בבחינת חמור.

יעזור השי"ת שזכות הצדיקים יגן עלינו ונתברך בשפע ברכה והצלחה בני חיי ומזוני
רויחי כתיבה וחתימה טובה ושנה טובה ומתוקה א פרייליכער יאר.

אחר הברלה

פרשת שופטים תש"פ לפ"ק

בכ"ג אלול הוא יום היארצייט של אחד מגדולי חסידי אמשינאו בדור האחרון – הגה"ח רבי ישראל יצחק פיעקארסקי זצ"ל. הוא היה גאון גדול ותלמידו של הרב מקאזיגלוב ושל ה"אבני נזר", והיה מחובר מאוד לתורת הלימוד בדרך טוב וטשוב.

רבי ישראל יצחק היה חסיד מובהק של אא"ז מרן הרבי רבי יוסף. אא"ז סמך עליו בצורה מיוחדת וכשהציעו שידוכים לבנותיו של הרבי, הרבי לא רצה לפגוש בעצמו את המדובר, כדי למנוע עגמת נפש ופרסום, והרב פיעקארסקי שהיה אברך צעיר לימים היה הולך לדבר ולהתרשם מהבחור המוצע, ועל פי חוות דעתו יקום דבר.

לאחר שנים, כשהגיע לאמעריקא, היה הרב פיעקארסקי בעל תפקידים רבים: שני חתני הריי"ץ מליובאוויטש, כ"ק אדמו"ר רבי מנחם מנדיל זצ"ל והרב גור אריה זצ"ל מינו אותו בשנת תש"י לעמוד בראשות ישיבת "תומכי תמימים", וכמו כן במסגרת תפקידיו בישיבה נתן גם "סמיכות" למאות רבנים. ברם, עם כל עיסוקיו הרבים וגאונותו האדירה היה מגיע לכל טיש אצל כ"ק אדמו"ר זצ"ל וכל עזרה שבקשו ממנו היה נענה ועושה אותה בכל כוחו.

כשנולד לו בנו בארה"ב לא היה לרב פיעקארסקי אצל מי להשאיר את ילדיו הגדולים, ובאותה עת לא היה הדבר פשוט כבימינו, שיש בני משפחה ונעזרים בהם, בקושי מצא אחד ממתפללי בית הכנסת שהסכים להחזיק את הילדים עד הערב. ולכן לאחר הלידה מיהר רבי ישראל יצחק לנסוע חזרה לביתו, ומרוב טרדה לא הספיק לבשר לאיש על הולדת בנו.

מקום מגוריו היה במרחק של שעת נסיעה ברכבת התחתית של ניו יורק מבארא-פארק, והרבי מרן רבי שמעון שלום [שהתגורר אז בבארא פארק] נסע במיוחד לביתו, וחיכה ליד הבית כשהוא מסתובב על המדרכה הלך ושוב.

כשהגיע רבי ישראל יצחק השתומם לראות את הרבי ליד ביתו. אך הרבי אמר לו: "מה אתה חושב, שאני רבי רק עבור צרות? אני רבי גם עבור שמחות!" וברכו בברכת מזל טוב. הרב פיעקארסקי ביקש מהרבי שיעלה עמו הביתה לשתות "לחיים", ענה לו הרבי: אתה תעלה עכשיו לטפל ולסדר את ילדיך, ואי"ה בברית נשתה לחיים...

אל רבי ישראל יצחק היו באות שאלות מכל הסביבה בענייני מקוואות ועירובין – השאלות הקשות ביותר באו לפתחו, שהרי היה גאון עולם שכל התורה כולה הייתה פתוחה לפניו, והיה יכול לחזור בעל פה מסכת אחר מסכת – הוא היה גאון אדיר.

ישנו סיפור מופלא על גאונותו, אינני יודע אם אמר זאת כדי להשתמט או שכך סבר: פעם אחת ניגש אליו יהודי שגילו שאחד מוורידי מוחו נסדק, והדם שנקרש לוחץ על העצבים וידו השתתקה. הרופאים נתנו לו שתי אפשרויות, או טיפול תרופתי שהוא ארוך וסכנות אחרות בצדו, או להחדיר לראשו בניתוח שני צינורות ניקוז לכמה ימים עד שהקריש יצא, תהליך שגם הוא מסוכן כמו כל ניתוח ובפרט בראש. לכן הוא בא כעת לשאול את הרב באיזו דרך לבחור?

הרב פיעקארסקי לא רצה לענות לו על שאלה זו ואמר לו: שאלה זו תשאל "רבי", זו שאלה לרבי! אותו אדם המשיך ללחוץ עליו ולא עזבו ורצה בכל אופן שהרב פיעקארסקי יגיד לו מה לעשות.

כשראה רבי ישראל יצחק כן, הסביר לו מדוע הוא מסרב להכריע, כי בגמ' גיטין בפרק הניזקין מסופר על היתוש שנכנס לראשו של טיטוס הרשע וניקר לו את מוחו במשך שבע שנים (עיין שם כל המעשה). ושואלים תוס': איך הוא בכלל חי שבע שנים? הרי אם ניקב קרום המוח נעשה "טריפה" וטריפה לא יכולה להיות יותר משנים עשר חודשים? ועונים תוספות שני תירוצים: א. כיוון שהזבוב נכנס לו דרך האף, במילא קרום המוח שלו לא ניקב ולכן לא היה טריפה. ב. שאדם ובהמה שונים זה מזה, ולא כל מה שאצל בהמה זו טריפה כך גם אצל האדם.

יוצא אפוא שגם התשובה לשאלתך תלויה בשני התירוצים הללו, הרי אסור לעשות דבר שיש בו סכנת נפשות וא"כ לפי התירוץ הראשון ייתכן ואסור לעשות כזה ניתוח

שמנקב את קרום המוח והופך את האדם ל"טריפה", ואילו לפי התירוץ השני אין בזה שום בעיה, והיות שבשולחן ערוך אין הכרעה בין שני התירוצים, לכן אני שפוסק לפי השו"ע לא יכול לענות לך על כך, אבל "רבי" שפוסק לפי "רוח הקודש", יכול לענות... לך שאל רבי ומה שיענה לך שתהיה לך רפואה שלימה.

היה חסיד וגאון עולם, שלנשמתו תהיה עליה.

בית כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
4408 15th Ave.
Brooklyn NY 11219

בס"ד, ערש"ק כי תבוא – שבת סליחות תשפ"ב

זמני קבלת קהל

● בארא פארק: ביום א' וביום ג' משעה 8:00 בערב

● קרית יואל: ביום ב'

מ-8:00 עד 9:00 בערב בבית הרה"ה ר' משה פישער שיחי', 23 Karlsburg Road #302

● מאנסי: ביום ב'

מ-10:00 עד 11:00 בערב בבית הרה"ה ר' יחיאל ראובן מאנדעלבוים שיחי', 22 Suffern Pl.

● לעיקוואד: ביום ד'

מ-9:00 עד 10:00 בערב בבית משפחת פאלמאן 918 West Kejjedy Blvd.

על קבלת קהל בווייליאמסבורג ובסטעטן איילענד תבוא הודעה נפרדת

בשאר זמנים אפשר להתקשר אל הגבאי הרה"ה ר' שלמה מייזנער שיחי' 1-347-585-5477

הגבאים

ביהמ"ד דהסידי אמיניאון
בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א

4408 15th Ave Brooklyn NY 11219

בס"ד

ערש"ק ראה, ר"ח אלול תשפ"ב

זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים

הננו להודיע לבני ארה"ק כי הרוצים לבוא
לחודש תשרי לכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א צריכים להירשם
אצל הר"ר יצחק מעריל שיחי' במספר: 1-347-429-5461

בברכת

יהא רעווא קמיה דתשרי על עמיה